

Троє поросят (англійська народна казка)

Автор Невідомий

За давніх-давен,
Як свинки співали пісень,
А мавпи тютюн жували,
А кури його клювали
Й від того твердими стали,
А качки
примовляли,—

Була собі льоха і мала троє поросят. От підросли вони, вона їм і каже:
— Ідіть, шукайте щастя.

Пішли вони. Перше зустріло чоловіка з в'язкою соломи. Просить його:
— Дай мені цю солому. Я зроблю собі хату.

Той дав, і порося зробило собі солом'яну хату.

Коли це приходить вовк, стукає у двері й гукає:

— Пацю, пацю, відчини. Я до тебе в гості.

— Не відчиню й не пущу,— присягаюся своєю колючою щетиною.

— Раз так, то я дихну-дмухну і розвалю твою хатку.

І вовк дихнув-дмухнув, солом'яна хатка й розлетілася. Схопив він порося і з'їв.

Друге порося зустріло чоловіка з в'язкою хмизу. Просить його:

— Дай мені цей хмиз. Я зроблю собі хату.

Чоловік дав, і порося зробило собі хату з хмизу. Приходить до нього вовк, стукає у двері й гукає:

— Пацю, пацю, відчини. Я до тебе в гості.

— Не відчиню й не пущу, присягаюся своєю колючою щетиною.

— Раз так, то я дихну-дмухну і розвалю твою хатку.

І вовк дихнув-дмухнув, і дмухав, дмухав, аж поки хатка з хмизу розвалилася. Тоді схопив порося і з'їв.

А третє порося зустріло чоловіка, що ніс цеглу. Просить його:

— Дай мені цегли. Я зроблю собі хату.

Чоловік дав, і порося збудувало собі цегляну хату.

Приходить той самий вовк, що поїв його братів, стукає в двері й гукає:

— Пацю, пацю, відчини. Я до тебе в гості.

— Не відчиню й не пущу, присягаюся своєю колючою щетиною.

— Раз так, то я дихну-дмухну і розвалю твою хатку.

І вовк дихнув-дмухнув, і дмухав, дмухав, і хоч як натужувався з усієї сили, а цегляної хати не розвалив. Побачив він,— дмуханням нічого не вдіє, вирішив удатися

до хитрощів. І каже:

— Слухай, пацю, я знаю, де росте гарна соковита ріпа.

— Де? — питає поросся з-за дверей.

— На городі у містера Сміта. Ходімо туди разом. Накопаємо на обід. Я зайду по тебе зранку.

— Гаразд, заходь. А о котрій годині?

— О шостій.

Поросся встало о п'ятій, побігло на той город, накопало ріпи й вернулося додому. Аж тут і вовк приходить.

— Пацю, ти вже зібрався?

— Давно зібрався. Я вже там побував і приніс цілий клунок ріпи.

Вовк розсердився, що поросся його обдурило. "Ну,— думає,— постривай: я тебе перехитрую". І каже:

— Слухай, пацю, я знаю, де росте яблуня, а яблука на ній смачні-пресмачні.

— Де? — питає поросся.

— У садку, за городом містера Сміта. Ходімо туди разом, нарвемо яблук. Я зайду до тебе зранку о п'ятій годині. Та не йди сам, почекай мене.

Настав ранок. Поросся схопилось удосвіта, о четвертій годині, і мерщій у той садок. Думає: "'Поки вовк прийде, я встигну вернутися". Та поки дійшло, поки вилізло на яблуню, поки нарвало в торбу яблук — зирк: уже й вовк іде. Що робити? А вовк підходить і каже:

— Який ти швидкий. Знову встиг поперед мене. Чи смачні яблука?

— Дуже смачні,— відказує поросся.— Ось покуштуй.

І кинуло яблуко якомога далі. Поки вовк бігав за ним, поросся скочило з яблуні та чимдуж гайнуло додому.

Назавтра вовк знову приходить до хати. Постукав у двері й каже:

— Слухай, пацю. Сьогодні у місті ярмарок. Може, підемо разом?

— А чого ж, ходімо,— каже поросся.— Ти коли збираєшся?

— О третій годині,— відказує вовк.

Поросся думає: "Немає дурних". Вибралось з дому раніше. Побувало на ярмарку, купило діжечку — масло колотити і вертається додому. Дивиться, а назустріч вовк — прямує на ярмарок. Що робити? Сховалося воно в діжечку. А діжечка й покотилася дорогою вниз під гору. Бачить вовк — котиться щось просто на нього; торохтить, гуркоче. Злякався він, підібгав хвоста і ходу назад — додому. Так і не побував на ярмарку.

Потім приходить до поросяткової хати й розказує, якого страху набрався, коли на нього щось кругле котилося.

— Та то ж я тебе перелякав,— каже поросся.— Я був на ярмарку, купив діжечку масло колотити. Коли побачив тебе, заліз у неї й покотився з гори.

Вовк мало не луснув зі злості. Як загарчить:

— Тепер ти не втечеш від мене! Залізу в хату через димар і з'їм тебе.

Почав він видиратися на дах. Поки дерся, порося розпалило в печі, поставило на вогонь казан з водою і жде.

Вовк заліз у димар і посунув униз у піч. Та прямо в казан з окропом — бовть! Порося зразу ж накрило його кришкою. Там вовк і зварився. А порося зажило щасливо в своїй хаті, не знаючи ні горя, ні біди.

Мабуть, і досі живе.